

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Τιμόλαος και Ροδάνθη

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
2012

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΥ
@ «Τιμόλαος και Ροδάνθη»
Ιωάννης Α. Σταυρίδης
Θεσσαλονίκη 2012

*Αφιερωμένο στα μικρά
& στα «μεγάλα» παιδιά*

*Κ*άποτε, στα πολύ παλιά τα χρόνια, σε ένα μακρινό βασίλειο ζούσε ο βασιλιάς και η βασίλισσα με τα δυο χαριτωμένα κοριτσάκια τους, τη Βικτώρια και τη Λουκία, που είχαν δυο χρόνια περίπου διαφορά μεταξύ τους. Οι δυο πριγκίπισσες είχαν τους καλύτερους δασκάλους και τους καλύτερους υπηρέτες κι έτσι μεγάλωναν σωστά ενώ παράλληλα παίρνανε και μόρφωση.

Δεν τους έλειπε ποτέ το παραμικρό. Άλλωστε, τότε οι βασιλιάδες ήταν πολύ πλούσιοι κι έτσι ό,τι ζητούσαν οι δυο πριγκιποπούλες το είχαν αμέσως.

Μαζί τους ζούσε μια νέα και υπάκουη κοπέλα, η Αμαλία που ήταν στην ακολουθία της βασίλισσας από πολύ μικρή ηλικία.

Σήμερα, η έξυπνη, υπάκουη όσο και έμπιστη κοπέλα είναι 28 χρονών.

Ένα χειμωνιάτικο απόγευμα η Αμαλία που έκρυβε μέχρι το τέλος την εγκυμοσύνη της. Όταν έφτασε η ημέρα που η Αμαλία θα γεννούσε, μια Κυρία επί των Τιμών, πήγε στο δωμάτιό της και παρέμεινε μαζί με το γιατρό και τους δυο βοηθούς του μέχρι την ώρα που η Αμαλία έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Η Αμαλία ήταν ανύπαντρη κι έτσι ενημέρωσε αμέσως το βασιλιά και τη βασίλισσα. Η Αμαλία με το γιό, μια ώρα αργότερα δέχθηκαν την επίσκεψη του βασιλιά και της βασίλισσας.

Έδωσαν διαταγή να εγκαταλείψουν όλοι το δωμάτιο της Αμαλίας. Άφησαν μέσα μόνο το γιατρό για να τους ενημερώσει σχετικά με την υγεία μητέρας και νεογέννητου.

Φυσικά, όλοι υπάκουσαν στη διαταγή και αφού υποκλίθηκαν βγήκαν από το δωμάτιο σχεδόν αθόρυβα!

Μίλησαν για λίγο με το γιατρό που τους συνόδευσε μέχρι το κρεβάτι της Αμαλίας.

Η μάνα κρατούσε αγκαλιά το νεογέννητο παιδί της και χαμογελώντας τους είπε: «Είναι αγόρι...!»

Το νεογέννητο αγοράκι, είχε αποκοιμηθεί του καλού καιρού στην αγκαλιά της μητέρας του. Το προσωπάκι του καθαρό, ήταν στρογγυλό με λίγα ξανθά μαλλιά στο κεφαλάκι του και μια αθέλητη γκριμάτσα στα χείλη του που έμοιαζε με χαμόγελο!

Η μητέρα του όμως δεν είχε και τόσο καλή όψη, μάλλον ωχρή όψη είχε και όταν χαμογέλασε δεν κατάφερε να σκεπάσει τις γκριμάτσες πόνου που ένοιωθε. Ήταν

ολοφάνετο ότι ήταν σε δύσκολη κατάσταση. Ο γιατρός βέβαια τους είπε ότι η γέννα ήταν πολύ δύσκολη, αλλά...

Ο βασιλιάς έδωσε διαταγή στο γιατρό να είναι κοντά στην Αμαλία μέρα και νύχτα μέχρι να γίνει τελείως καλά! Ο τόνος της φωνής του ήταν πολύ αυστηρός! Ήταν βασιλική διαταγή!

Πολλές φορές, μέρα και τη νύχτα, εξέτασε ο γιατρός και τη μάνα και το γιο για μια βδομάδα. Η κατάσταση της νεαρής μάνας δεν ήταν και τόσο καλή, ωστόσο υπήρξαν και κάποιες φορές που ήταν ικανοποιημένος ο γιατρός από τις εξετάσεις που της έκανε!

Στο τέλος της βδομάδας ο βασιλιάς έδωσε και πάλι αυστηρές διαταγές στο γιατρό για την Αμαλία, που την επισκεπτόταν τακτικά και μάλιστα όλοι πρόσεξαν πόσο στοργικά της κρατούσε το χέρι και της μιλούσε όση ώρα ήταν στο δωμάτιό της.

Όταν αποχωρούσε ο βασιλιάς ή και η βασίλισσα από το δωμάτιο της Αμαλίας οι διαταγές ήτανε πάντοτε αυστηρές. «Να της δίνετε τα καλύτερα φάρμακα, τα καλύτερα φαγητά και να έχει περιποίηση συνέχεια...»

«Δεν ξέρω τί θα κάνετε... η Αμαλία πρέπει να γίνει καλά...!»

Ένα πρωί ο γιατρός έδωσε αυστηρές εντολές στους δυο βοηθούς του γιατί αποφάσισε να ταξιδέψει μέχρι το γειτονικό βασίλειο όπου είχε το ιατρείο ένας «γιατρός-μάγος», έτσι τον αποκαλούσαν όλοι, και έπρεπε να τον συμβουλευτεί για να αντιμετωπίσει την όχι και τόσο καλή κατάσταση της Αμαλίας.

Έφυγε λοιπόν ο γιατρός με την άμαξά του και τον αμαξά για το ταξίδι του. Δρόμο πήραν, δρόμο άφησαν, πέρασαν λίμνες, λιβάδια, κάμπους, ποτάμια και μετά από μια μέρα και μια νύχτα, έφτασαν επιτέλους στο γειτονικό βασίλειο όπου είχε το ιατρείο του ο φημισμένος γιατρός.

Επειδή έφτασαν αργά το βράδυ εκεί, διανυχτέρευσαν σε ένα πανδοχείο. Ήταν πολύ κουρασμένοι οι δυο άντρες και βέβαια και το άλογό τους και έπρεπε να ξεποστάσουν και να κοιμηθούνε. Την άλλη μέρα θα έκαναν την επίσκεψή τους...

Ο γιατρός άφησε άμαξα και αμαξά στο πανδοχείο και πήγε με τα πόδια μέχρι το ιατρείο του «γιατρού μάγου» που ήταν χτισμένο σε ένα μικρό λόφο απέναντι σχεδόν από το παλάτι του γειτονικού βασιλείου. Άλλωστε είχε μάθει ο γιατρός πως ο

περίφημος γιατρός, είναι και γιατρός του παλατιού.

Στο σαλόνι του ιατρείου τον υποδέχτηκε ένας βοηθός του γιατρού. Τον έβαλε κι έκατσε κάπου αναπαυτικά και τον παρακάλεσε να περιμένει λίγο, ώσπου να τελειώσει με την εξέταση κάποιου αρρώστου.

Περίμενε υπομονετικά μέχρι να τον δεχτεί ο «γιατρός μάγος!»

Όταν έφυγε ο επισκέπτης-άρρωστος πήγε στο ιατρείο. Ήταν μια απλή αλλά πολύ καθαρή κάμαρη. Στη μέση της κάμαρης υπήρχε ένα υψηλό κρεβάτι για εξεταστήριο και τα ράφια ένα γύρω ήταν γεμάτα από μπουκαλάκια με βότανα, με φαρμακευτικά σκευάσματα και δίπλα σχεδόν στο εξεταστήριο υπήρχαν πολλά ιατρικά βιβλία με πολλές σημειώσεις στις πολλές σελίδες του!

Ο γιατρός-μάγος, άκουσε με προσοχή αυτά που του είπε για την Αμαλία, ο επισκέπτης-γιατρός. Στο τέλος, αφού συμβουλευτηκε και κάποιες σημειώσεις από τα βιβλία του, πήγε δίπλα στο εργαστήριό του και έφτιαξε ένα φάρμακο από βότανα, το έβαλε μέσα σε ένα μικρό μπουκαλάκι, το έδωσε στο γιατρό με κάποιες συμβουλές και ευχήθηκε περαστικά

στην άρρωστη του. Ακόμα, του είπε πως έπρεπε, ένα μήνα έπρεπε να φέρει στο ιατρείο του την Αμαλία για να την δει κι εκείνος..!

Ο γιατρός τον ευχαρίστησε για το φάρμακο και για τις συμβουλές του και επέστρεψε στο πανδοχείο, όπου τον περίμενε ο αμαξάς για το ταξίδι της επιστροφής!

Ο γιατρός όσο κρατούσε το ταξίδι συχνά-πυκνά κοίταζε και ξανακοίταζε το μπουκαλάκι και επειδή ήξερε ότι η Αμαλία είναι πολύ άρρωστη, αναρωτιότανε πώς θα μπορούσε αυτό το φάρμακο από βότανα να είναι τόσο καλό, ώστε όχι μόνο να γίνει καλά η Αμαλία, αλλά και σε ένα μήνα να μπορέσει να κάνει αυτό το ταξίδι που, εδώ που τα λέμε, εκείνη την εποχή ήταν δύσκολα τα ταξίδια!

Όταν επέστρεψε στο παλάτι, πήγε στο δωμάτιο της Αμαλίας και της έδωσε να πει τρεις σταγόνες από εκείνο το φάρμακο!

Από το επόμενο πρωί της έδινε μία σταγόνα το πρωί, μια πριν από το φαγητό το μεσημέρι, μια μετά το απόγευμα και τέλος μια σταγόνα με το βραδινό φαγητό. Φυσικά τα φαγητά ήτανε προσεγμένα, πολύ καλά μαγειρεμένα και ελαφριά, και, βέβαια όλα αυτά με τις υποδείξεις και τις συμβουλές του «γιατρού-μάγου!»

Η κατάσταση της Αμαλίας καλυπτερε μερα με τη μερα και ο μόνος που την επισκεπτόταν ήταν...ο γιός της!

Μετά από την πρώτη βδομάδα κάλεσε να την επισκεφθούν ο βασιλιάς και η βασίλισσα κι εκείνο για λίγη ώρα.

Όταν έγινε αυτό, *βρήκαν καθισμένη στο κρεβάτι της με πολύ καλύτερη όψη και διάθεση. Η κατάστασή της ήταν καλή, πολύ καλή!*

Ο βασιλιάς ήτανε πολύ ευχαριστημένος από το γιατρό που γιάτρενε σιγά-σιγά την Αμαλία, αλλά και από τις κυρίες της ακολουθίας της βασίλισσας που φρόντιζαν το νεογέννητο και το πρόσεχαν «σαν τα μάτια τους!»

Πέρασαν λοιπόν έτσι 12 μέρες και ο γιατρός ήταν ευχαριστημένος από το φάρμακο του γιατρού-μάγου και είπε στο βασιλιά για το πώς απόκτησε εκείνο το φάρμακο κι ακόμα ότι έπρεπε να πάει την Αμαλία για να την εξετάσει ακριβώς μετά από είκοσι 20 μέρες.

Ο βασιλιάς τότε διέταξε να πάνε και να του φέρουν στο παλάτι το γιατρό-μάγο. «Να μου τον φέρετε εδώ στο παλάτι κι εδώ να εξετάσει την Αμαλία!»

Τῇ διαταγῇ του βασιλιά δεν μπορούσε κανένας νὰ τὴν παρακούσῃ κι ἐτσι ἐστεῖλαν ἕνα ἀξιωματικὸ τῆς προσωπικῆς φρουρᾶς τοῦ βασιλιά γιὰ νὰ φέρῃ στο παλάτι τὸ γιαντρό-μάγο. Ὅμως, ὁ ἀπεσταλμένος του βασιλιά γύρισε πίσω μόνος του, χωρὶς τὸ γιαντρό-μάγο. Τὸ περίεργο ἦτανε ὅτι πῆγε μέχρι ἐκεῖ με τὸ ἀλόγὸ του καὶ τὴν ἄλλη μέρα γύρισε. Φυσικὰ κανένας, οὔτε ὁ γιαντρός ἔδωσε καὶ πολὺ σημασία που ἐπέστρεψε τόσο γρήγορα. Ὁ βασιλιάς ὅμως θύμωσε πολὺ με τὴ στάση του γιαντροῦ-μάγου καὶ αποφάσισε ὅχι μόνο νὰ στείλῃ τὴν Ἀμαλία σ' ἐκεῖνον ἀλλὰ τὴ συνόδευσε ὁ ἴδιος αφού λίγο πριν νὰ ξεκινήσουν ἔκανε μαζί με τὴ βασίλισσα ἀνακοίνωση ὅτι ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ νεογέννητου αἰγοριῦ που του ἔδωσε τὸ ὄνομα «Τιμόλαος» καὶ πως εἶναι ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου!

Ξεκίνησαν με τὴ βασιλικὴ ἄμαξα ὁ βασιλιάς, ἡ Ἀμαλία, ὁ βασιλικὸς γιαντρός δυο οδηγοὶ γιὰ τὴν ἄμαξα καὶ με τὰ ἀλόγά τους ὁ ἀξιωματικὸς του βασιλιά, ἕνας ἀκόμα βαθμοφόρος καὶ τέσσερις στρατιῶτες.

Ὅταν τὴν πρώτη νύχτα τους φιλοξένησε ἕνας πλούσιος γαιοκτήμονας, ὁ ἀξιωματικὸς του βασιλιά τους ἀποκάλυψε ὅτι ὁ γιαντρός

μάγος είχε ποτίσει το άλογό του με καθαρό νερό και του έδωσε να φάει φρέσκα χόρτα και βότανα και στον ίδιο έδωσε να πει λίγο κρασί κι ένα φάρμακο, γι αυτό είχε επιστρέψει από το ταξίδι εκείνο τόσο σύντομα...

Όταν με το καλό έφτασαν στο σπίτι του γιατρού-μάγου, τους υποδέχτηκε ο ίδιος! Έκανε μια βαθιά υπόκλιση στο βασιλιά, που ακόμα έμοιαζε να είναι θυμωμένος μαζί του που τον ανάγκασε να ταξιδέψει ίσαμε εκεί, αλλά όταν αφού εξέτασε την Αμαλία, τους είπε πως ήτανε σίγουρος για τη θεραπεία της κοπέλας και γι αυτό είχε πει να πάει εκείνη σ' αυτόν, άλλωστε έτσι όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, ήταν καλύτερα για όλους.

Ο βασιλιάς ευχαριστήθηκε με όσα άκουσε εκεί και διέταξε να δώσουν στο γιατρό-μάγο χρήματα και όσους βοηθούς θέλει για να συνεχίσει το έργο του, που δεν ήταν άλλο από το να κάνει καλά τους άρρωστους.

Η φήμη του γιατρού έφτασε σιγά-σιγά σε όλη τη χώρα. Ο γιατρός πια δεν θα παίρνει χρήματα από τους αρρώστους. Θα πληρώνεται από το παλάτι, έτσι διέταξε ο βασιλιάς!

Η Αμαλία είχε πια τιμητική θέση κοντά στη βασίλισσα και το παιδί της, ο διάδοχος του θρόνου, μεγάλωνε με όλα τα καλά, βασιλικά!

Η Βικτώρια και η Λουκία, δέχτηκαν με ενθουσιασμό στη βασιλική οικογένεια τον Τιμόλαο. Όσο μεγάλωνε το αγόρι τόσο περισσότερο ήταν δεμένα τα τρία παιδιά μεταξύ τους.

Τα χρόνια πέρασαν ο διάδοχος μεγάλωνε, οι δυο πριγκίπισσες, που ήταν πια σε ηλικία γάμου, παντρεύτηκαν δυο πρίγκιπες από ένα μακρινό βασίλειο και ζούσαν πια εκεί, ευτυχισμένες και οι δυό με τις οικογένειές τους...

Ο βασιλιάς και η βασίλισσα που είχαν πια γεράσει-όπως και η Αμαλία άλλωστε-ήταν ευχαριστημένοι που πάντρεψαν τα κορίτσια τους και που ο θρόνος είχε διάδοχο ένα λαμπρό νέο που είχε διδαχτεί και τέχνες και γράμματα και ήταν πρώτος σε όλα τα αγωνίσματα που διοργάνωνε το παλάτι. Είχε βέβαια τους καλύτερους δασκάλους, τους καλύτερους γυμναστές, τους καλύτερους πολεμιστές...

Ο γιατρός-μάγος έκανε πολύ καλά τη δουλειά του παρόλο που κουβαλούσε στην πλάτη του πολλά-πολλά χρόνια ζωής. Ο

βασιλικός γιατρός, που τον περισσότερο καιρό φρόντιζε να είναι μαζί του, έμαθε πολλά από αυτόν και όταν τον ρωτούσε γιατί τον λένε «γιατρό-μάγο» εκείνος του απαντούσε χαμογελώντας «θα το ανακαλύψεις μόνος σου μια μέρα, μην ανησυχείς, θα το μάθεις...»

Η Αμαλία τον επισκέφτηκε μια μέρα στο ιατρείο του! Ο γιατρός, αφού έδωσε τους βοηθούς του μέσα από το ιατρείο του, της διηγήθηκε μια μικρή ιστορία...

«Όταν ήμουν νέο παιδί ακόμα, μαθήτευσα κοντά σε ένα πολύ καλό γιατρό. Με είχε προσέξει, με είχε ξεχωρίσει, όχι για την ικανότητά μου να γιατρεύω τους αρρώστους, όχι! Με είχε προσέξει γιατί προσπαθούσα να απαλύνω τον πόνο τους κι ας μην ήξερα τότε τίποτα ακόμα από ιατρική.»

«Έτσι, άρχισε με τον τρόπο του να με διδάσκει, χωρίς καλά-καλά να καταλαβαίνω πως το έκανε.»

«Να, ας πούμε για παράδειγμα, όταν ερχόταν στο ιατρείο του ένας άρρωστος με πόνους στην κοιλιά, μου έλεγε να τον ρωτήσω «Τί είχε φάει;» «Τί είχε πει;» «Πού ακριβώς πονάει;» «Από πότε άρχισε να πονάει;»

«Έτσι, κάναμε μια πρώτη εκτίμηση, για τους πόνους του και ανάλογα του δίναμε τα κατάλληλα παρασκευάσματα από βότανα για να απαλύνουμε τον άρρωστο!»

«Μετά, του έδινε συμβουλές για να μην τρώει λίγες μέρες βαριά φαγητά και λοιπά. Σιγά-σιγά έμαθα τα «κόλπα» (όπως τα έλεγα εγώ), του καλού γιατρού.»

«Μετά από τις επισκέψεις των αρρώστων με έβαζε να διαβάζω φωναχτά τα μεγάλα και βαριά βιβλία του, να κρατάω σημειώσεις για το κάθε τι που μάθαινα κι έτσι σιγά-σιγά κατάφερα να γίνω καλός μαθητής του.»

«Αργότερα, πολύ αργότερα δεχόμουν εγώ τους άρρωστους κι επειδή τους έκανα καλά, πάντα με τις υποδείξεις του γιατρού, μου κόλλησαν το παρατσούκλι «γιατρός-μάγος». Δεν έκανα ποτέ μαγικά, ούτε και τώρα κάνω! Απλά, κοντά του έμαθα να ξεχωρίζω τα βότανα και να σκέφτομαι σωστά!»

«Φυσικά δε σταμάτησα ποτέ να μελετάω τόσο τους ανθρώπους όσο και τα ιατρικά βιβλία, ακόμα και σήμερα, όταν είμαι μόνος και δεν έχω κάποια άλλη δουλειά, μελετάω ξανά και ξανά τα ιατρικά βιβλία...»

«Σε λίγες μέρες καλή μου Αμαλία, εγώ θα φύγω, εσύ να έχεις εμπιστοσύνη στο βασιλικό

γιατρό, γιατί είναι καλός στη δουλειά του. Εγώ τον βοήθησα όσο μπορούσα, γιατί το αξίζει... Ναι το αξίζει, είναι καλός, πολύ καλός γιατρός...»

Η Αμαλία, δεν κατάλαβε τα τελευταία λόγια του γιατρού, που ένοιωσε ότι θα πεθάνει! Πάντως, μετά από μια περίπου βδομάδα κατάλαβε τα λόγια εκείνα του γιατρού. Ένα βροχερό πρωινό τον βρήκαν ακίνητο και παγωμένο, μέσα στο βασιλικό ιατρείο...

Η ζωή στο βασίλειο συνέχισε το δρόμο της! Όταν έγινε βασιλιάς ο Τιμόλαος, δεν υπήρχε ούτε ένα άνθρωπος που να μην είναι ευχαριστημένος από το νέο βασιλιά. Ήταν καλός, καλόκαρδος, συνετός και πάντοτε χαμογελαστός ο Τιμόλαος!

Την περίοδο του κυνηγιού οργανώθηκε βασιλικό κυνήγι! Πρωί-πρωί ξεκίνησε ο Τιμόλαος με τη φρουρά του, με πολλούς επίσημους καλεσμένους, και με τα σκυλιά «κυνηγούς» για το μεγάλο δάσος για να κυνηγήσουν.

Πέντε στρατιώτες πήραν διαταγές να προπορευτούν για να στήσουν παγίδες, μέσα στο δάσος, για αγριογούρουνα.

Όλοι οι υπόλοιποι κυνηγούσαν και σκότωναν λαγούς που ξετρύπωναν τα κυνηγόσκυλα, καθώς προχωρούσαν με τα άλογα προς το μεγάλο δάσος!

Το κυνήγι κράτησε μέχρι πολλή ώρα ώσπου έφτασαν στην αρχή του μεγάλου δάσους. Η νύχτα άρχισε να απλώνει τα φτερά της, σταμάτησαν. Έστησαν μεγάλες σκηνές σε σχήμα μεγάλου κύκλου, άναψαν μεγάλη φωτιά στο κέντρο κι έφησαν τα θηράματα που για να φάνε, να ξεκουραστούν για την επόμενη μέρα. Στο μεταξύ επέστρεψαν και οι στρατιώτες που είχαν τοποθετήσει τις παγίδες. Τέλος φρόντισαν σκυλιά κα άλογα και έπεσαν να κοιμηθούνε!

Κάποιοι στρατιώτες, με βάρδιες, φύλαγαν όλη τη νύχτα και διατηρούσαν τη φωτιά μέχρι που ξημέρωσε..

Ετοιμάστηκαν όλοι, κατά ομάδες αυτή τη φορά για να συνεχίσουν το κυνήγι μέσα στο δάσος. Έμειναν ωστόσο στον καταυλισμό λίγοι στρατιώτες και υπηρέτες.

Ο Τιμόλαος διάλεξε τους καλύτερους κυνηγούς στρατιώτες και δυο πιστούς υπηρέτες και προχώρησαν μέσα στο δάσος με δυο σκυλιά. Μετά από λίγο έδεσαν κάπου τα άλογά τους και προχώρησαν με τα πόδια,

όταν άκουσαν μια παγίδα να «κλείνει», να αιχμαλωτίζει ένα αγριογούρουνο που άρχισε να σκούζει, ενώ τα δυο σκυλιά πήγαν εκεί χαλώντας τον κόσμο με τα γαυγίσματά τους.

Πήγαν όλοι εκεί και ο Ο Τίμόλαος σκότωσε εύκολα το παγιδευμένο ζώο. Οι στρατιώτες το έδεσαν σε ένα χοντρό ξύλο, το πήγαν μέχρι τα άλογα κι από εκεί το μετέφεραν πίσω στον καταυλισμό.

Ο βασιλιάς με τους δυο υπηρέτες-μέχρι να επιστρέψουν οι στρατιώτες-προχώρησαν σιγά-σιγά. Ο ένας υπηρέτης προχώρησε με τα σκυλιά μπροστά και ο Τίμόλαος με τον άλλον τον ακολούθησαν.

Είχαν πάρει ένα στενό και επικίνδυνο μονοπάτι γιατί δίπλα ακριβώς ήτανε μια μεγάλη χαράδρα που ήταν και το όριο με το γειτονικό βασίλειο.

Ξαφνικά ακούστηκε η φωνή του υπηρέτη που ήτανε μπροστά να καλεί σε βοήθεια.

Ο άτυχος, δεν πρόσεξε και πάτησε μια καλά κρυμμένη από ξερά κλαδιά και χόρτα παγίδα. Οι σιδερένιες δαγκάνες του πλήγωσαν άσχημα τα πόδια του. Όταν επέστρεψαν οι στρατιώτες, ο βασιλιάς διέταξε να τον μεταφέρουν πίσω στον καταυλισμό.

Ο βασιλιάς, έμεινε εκεί με τα δυο σκυλιά. Κάθισε σε μια μεγάλη ρίζα που εξείχε από το έδαφος ακούμπησε το κεφάλι του στον κορμό του δέντρου και σχεδόν τον πήρε ο ύπνος. Ξύπνησε όμως πολύ γρήγορα από τα γαυγίσματα των σκύλων που είχαν ξετρυπώσει έναν μεγάλο λαγό. Προχώρησε προς τα εκεί από όπου ακούγονταν τα γαυγίσματα.

Για κακή του τύχη παραπάτησε κι έπεσε στη χαράδρα! Πέφτοντας, χτύπησε το κεφάλι του σε ένα βράχο, έχασε τις αισθήσεις του! Το όπλο, του έφυγε από τα χέρια και κατρακύλησε κι αυτό μαζί με το σώμα του βασιλιά ως κάτω στη χαράδρα, που τουλάχιστον από εκείνο το σημείο δεν φαινόταν ούτε το τέρμα της...

Τα σκυλιά, τρομαγμένα, γύρισαν στον καταυλισμό.

Αμέσως, στρατιώτες και υπηρέτες οργανώθηκαν και έτρεξαν για να αναζητήσουν το βασιλιά τους.

Μάταιος κόπος όμως!

Όσες ώρες κι αν έψαξαν, όσο καλά και προσεχτικά κι αν αναζήτησαν τον Τίμόλαο ή έστω κάποιο ίχνος του, δεν βρήκαν κάτι. Απογοητευμένοι γύρισαν στο παλάτι...

Τὰ άσχημα μαντάτα, για το χαμό του βασιλιά, έφτασαν και έγιναν γνωστά σε όλη τη χώρα!

Ο καλός τους βασιλιάς Τιμόλαος είχε χαθεί....!

Το ίδιο βράδυ πολλές ομάδες, από στρατιώτες, από πολίτες, από υπηρέτες, με πολλούς πυρσούς αναμμένους στα χέρια καβάλησαν άλογα και σκορπίστηκαν παντού σε όλο το μεγάλο δάσος και έψαξαν και πάλι όλο το δάσος χωρίς όμως αποτέλεσμα. Κατά το ξημέρωμα μόνο βρήκαν το άλογό του, ταλαιπωρημένο, πληγωμένο, τρομαγμένο. Το οδήγησαν στους βασιλικούς στάβλους όπου το περιποιήθηκαν.

Τι είχε συμβεί όμως στ' αλήθεια;

Πώς χάθηκε έτσι ο βασιλιάς;

Τι συνέβη όταν έπεσε στη μεγάλη χαράδρα;

Πώς ένας τόσο καλός και αγαπητός βασιλιάς χάθηκε έτσι ξαφνικά;

Κανέννας δεν μπορούσε να δώσει καμιά εξήγηση! Κανέννας δεν μπορούσε να δώσει κάποια πληροφορία για την τύχη το βασιλιά!

Κανέννας!

Μετά από πολύ καιρό, από το χαμό του Τιμόλαου, πέρασε ένας έμποροςπραματευτής, με τη γεμάτη από υφάσματα άμαξά του, από

το βασίλειο του χαμένου βασιλιά, για να πουλήσει τηνπραμάτεια του.

Στην αγορά, πρόσεξε ότι όλοι μα όλοι ήταν κατσουφιασμένοι και σκεφτικοί. Του φάνηκε πολύ παράξενο που και τα παιδιά ακόμα δεν χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές και τα παιχνίδια τους!

Όταν έπεσε ο ήλιος, μάζεψε κι αυτός με τη σειρά του τα εμπορεύματά του, τα ασφάλισε μέσα στην άμαξα και επέστρεψε στο στάβλο όπου είχε αφήσει τα άλογά του, για να τα ταΐσουν και να τα ποτίσουν οι σταβλίτες. Μετά πήγε στο διπλανό πανδοχείο, να φάει κάτι, να ξεκουραστεί και να διανυκτερεύσει σε ένα δωμάτιο και την επόμενη το πρωί να πάει πάλι στην αγορά για να πουλήσει και τα υπόλοιπα εμπορεύματά του.

Νωρίς το πρωί, κατέβηκε από το δωμάτιό του και ζήτησε να του ετοιμάσουν ένα καλό πρωινό. Οι πελάτες ήταν πολύ λίγοι κι έτσι, όσο έτρωγε, φώναζε τον πανδοχέα να πάει κοντά του. Ο πανδοχέας πήγε κι έκατσε στο τραπέζι του έμπορου αναστενάζοντας...

Χωρίς πολλά-πολλά λόγια, ζήτησε να μάθει γιατί όλοι είναι κατσούφηδες;

Ο πανδοχέας του είπε, με λίγα λόγια για το τί είχε συμβεί στον καλό βασιλιά τους...

Ο έμπορος τον άκουσε με πολύ προσοχή και ενδιαφέρον.

Στο τέλος, χαμογέλασε και του είπε πως, τελικά, δεν θα πάει στην αγορά και πως έπρεπε αμέσως να ζητήσει ακρόαση από το παλάτι. Είχε μάλλον καλά νέα...!

Ο πανδοχέας έτρεξε έξω έφασε και βρήκε έναν φρουρό, παράτησε το πανδοχείο του και οι τρεις μαζί ξεκίνησαν για το παλάτι.

Αμέσως ένας αξιωματικός, τους οδήγησε μέσα στο παλάτι και τους παρουσίασε στην Αμαλία!

Ο έμπορος της είπε πως είχε περάσει, πριν από μέρες από το διπλανό βασίλειο κι εκεί στη αγορά είχε ακούσει μια απίστευτη ιστορία «για ένα παλικάρι που μια χωριατοπούλα τον βρήκε τραυματισμένο σοβαρά, στο κεφάλι και σε όλο του το σώμα, με ξεσκισμένα ρούχα, αλλά ζωντανό. Τον μετέφερε με πολύ δυσκολία στο φτωχικό της, του περιποιήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα τα τραύματά του και αμέσως, φώναξε γιατρό που όταν τον εξέτασε και του περιποιήθηκε τα τραύματά του, της είπε ότι η κατάστασή του ήταν πολύ άσχημη και σοβαρή, αλλά θα γίνει καλά με τον καιρό κι ακόμα ότι οι πρώτες βοήθειες που του έδωσε η χωριατοπούλα ήταν σημαντικές και

πως ούτε λίγο ούτε πολύ, κατάφερε να του σώσει τη ζωή..!»

Ακόμα της είπε πως όταν το παλικάρι συνήλθε, δεν ήξερε ποιος ήτανε, από πού ήτανε, δεν ήξερε πώς τραυματίστηκε, δεν ήξερε ούτε το όνομά του. Μάλλον τα τραύματά του στο κεφάλι ήταν η αιτία που είχε αμνησία!

Η Αμαλία δεν κρατήθηκε άλλο, αγκάλιασε τον έμπορο και του ζήτησε να την οδηγήσει στο παλικάρι εκείνο, γιατί πίστεψε από την πρώτη στιγμή ότι πρόκειται για το χαμένο βασιλιά, για τον Τιμόλαο!!!

Έδωσε διαταγές να ετοιμαστούν αμέσως τρεις βασιλικές άμαξες με φρουρούς και στρατιώτες και με οδηγό τον έμπορο μαζί της στην προσωπική της άμαξα, ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι στο διπλανό βασίλειο!

Ταξίδεψαν όλη τη μέρα και όλη τη νύχτα με μια μικρή μόνο στάση για να ξεκουραστούν τα άλογα.

Κατά το ταξίδι τους, σύμμαχός τους ήταν ο πολύ καλός καιρός και έτσι, όλα πήγαν καλά ώσπου πλησίαζε η ώρα που το μακρινό τους ταξίδι έφτανε στο τέλος του.

Πραγματικά, λίγο πριν δύσει ο ήλιος έφτασαν στον τόπο προορισμού τους!

Σταμάτησαν έξω από το παλάτι του βασιλιά και έστειλε έναν αξιωματικό απεσταλμένο της για να ζητήσει τη βοήθειά του.

Έτσι κι έγινε!

Ο βασιλιάς τους έδωσε στρατιωτική συνοδεία που τους οδήγησαν στο σπίτι της χωριατοπούλας που ήταν στην άλλη άκρη της πόλης και στο τελείωμα μιας μεγάλης χαράδρας. Μάλλον εκείνης της χαράδρας που είχε πέσει ο Τιμόλαος.

Οι συνοδοί χτύπησαν την πόρτα του φτωχόσπιτου για να πληροφορήσουν την κοπέλα πως έχει υψηλούς επισκέπτες από το διπλανό βασίλειο...

Η Αμαλία μπήκε πρώτη στο σπίτι και αναζήτησε με το βλέμμα της τον Τιμόλαο. Το σπίτι ήταν άδειο. Η κοπέλα ήτανε μόνη της.

Ο έμπορος εξήγησε στην κοπέλα τί είχε πληροφορήσει την Αμαλία που είναι η μητέρα του χαμένου βασιλιά. Η κοπέλα, όταν άκουσε πως το παλικάρι που του έσωσε τη ζωή και που φιλοξενούσε στο σπίτι της είναι βασιλιάς σωριάστηκε στο πάτωμα λιπόθυμη!

Όταν την συνέφεραν, σηκώθηκε κι έκανε μια βαθιά υπόκλιση μπροστά στην Αμαλία που τα μάτια της είχαν γίνει κόκκινα από

δάκρυα και αγωνία να μάθει καλά νέα για τον Τιμόλαο!.

Η Ροδάνθη, η κοπέλα που έσωσε το βασιλιά Τιμόλαο, την καθησύχασε! «Ο Τιμόλαος είναι καλά στην υγεία του, μόνο που έχει πάθει αμνησία και δεν ξέρει ούτε ποιος είναι. Πριν λίγο πήγε να μαζέψει ξύλα για το τζάκι που έσβηνε σιγά. Είχε όμως παρέα τον πιστό της σκύλο, που είχανε γίνει φίλοι πια με τον Τιμόλαο. Θα έρθει σε λίγο, μην ανησυχείτε. Είναι πολύ καλύτερα στην υγεία του...»

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τα λόγια της όταν άνοιξε η πόρτα!

Στο άνοιγμά της εμφανίστηκε ο Τιμόλαος με μια αγκαλιά κούτσουρα και γεμάτος απορία που βρήκε στρατιώτες, υπηρέτες, βασιλικές άμαξες και τόσο κόσμο έξω και μέσα στο σπίτι της κοπέλας! Ακούμπησε δίπλα στο τζάκι τα ξύλα...

Επικράτησε απόλυτη ησυχία...

Τύρισε και κοίταξε έναν-έναν όλους όσους ήτανε μέσα στο φτωχόσπιτο, που του έκαναν ταυτόχρονα βαθιά υπόκλιση και, όταν η ματιά του έπεσε στην Αμαλία έμεινε εκεί, να κοιτάζει τα κατακόκκινα μάτια της.

Η Αμαλία σηκώθηκε και με πολύ αργά βήματα αλλά και με πολλούς και γρήγορους λυγμούς, τον πλησίασε...

Ο Τιμόλαος, λες και ξύπνησε από βαθύ λήθαργο, είπε:

Μητέρα, τί γυρεύεις εδώ;

Εγώ γιατί είμαι εδώ;

Η Αμαλία αγκάλιασε το γιο της και κλαίγοντας τον φιλούσε συνέχεια στο πρόσωπο. Κάθισαν μαζί κάπου αγκαλιασμένοι και άρχισε να εξιστορεί την περιπέτειά του μέχρι το ξημέρωμα και με όλες πια τις λεπτομέρειες. Βλέπετε, είχε επανέλθει το μνημονικό του μετά από εκείνη τη συγκινητική υποδοχή της μητέρας του με την ακολουθία της!

Το επόμενο πρωί και χωρίς να έχουν κοιμηθεί και ξεκουραστεί ούτε μια ώρα, έγιναν δεχτοί από το βασιλιά εκείνου του βασιλείου, που τους φιλοξένησε στο παλάτι του.

Μετά από δυο μέρες, δέκα βασιλικοί φρουροί, τους συνόδευσαν έως τα σύνορα κι έτσι επέστρεψαν χαρούμενοι στο βασίλειό τους!

Λίγες μέρες αργότερα, η όμορφη και καλοσυνάτη Ροθάνθη, γέμισε ένα σακούλι με

σταφίδες, ένα με αμύγδαλα και ένα τρίτο με καρύδια.

Τα έδεσε το καθένα χωριστά και μετά με ένα μεγαλύτερο σπάγκο και τα τρία σακούλια μαζί, τα έβαλε στον ώμο της-μπροστά τα αμύγδαλα που ήταν πιο πολλά και πιο βαριά και τα άλλα δυο πίσω-και με συντροφιά τον σκύλο της ξεκίνησαν για την πόλη.

Ήθελε να πάρει σαν αμοιβή δώρα στο γιατρό που περιποιήθηκε τον Τιμόλαο.

Μαζί της είχε και λίγα χρήματα για να αγοράσει λίγα απαραίτητα τρόφιμα για το φτωχικό της.

Μπροστά λοιπόν ο σκύλος, πίσω η Ροδάνθη έφτασαν, μετά από πολύ ώρα πεζοπορίας, στην πόλη, στο σπίτι του γιατρού.

Ο γιατρός απόρησε που η φτωχή χωριατοπούλα θέλησε να του δώσει όλα εκείνα που είχε κουβαλήσει από το σπίτι της, σαν αμοιβή.

-Μα, δεν ήταν ανάγκη καλή μου Ροδάνθη...

-Πώς, πώς! Χρέος μου να σας πληρώσω.

-Μα, η μητέρα του βασιλιά Τιμόλαου, μού έδωσε δέκα χρυσά φλουριά...

«Πώ, Πώ!» Σκέφτηκε η Ροδάνθη. «Δέκα χρυσά φλουριά; Δέκα χρυσά φλουριά δεν βγάζει ο γιατρός ούτε και διακόσους αρρώστους να γιατρεύει...!»

-Όχι, γιατρέ επιμένω να τα κρατήσετε..!

Τελικά τα κράτησε ο γιατρός, την ευχαρίστησε και η όμορφη Ροδάνθη πήγε μέχρι την αγορά για να επισκεφθεί τη θεία της και νουνά της, αδερφή του πατέρα της που είχε πεθάνει πολλά χρόνια πριν. Η καημένη, την τελευταία φορά που πήγε να την δει είχε τα χάλια της. Αυτή τη φορά όμως θα έστελνε το γιατρό στη φτωχική της κάμαρη για να την γιατρεύει...

Όταν έφτασε εκεί, τη βρήκε πολύ καλύτερα και χάρηκε για αυτό.

Της υποσχέθηκε μάλιστα πως θα έστελνε το γιατρό για να την κάνει καλά! «Ότι έξοδα θα χρειαστούν θα να πληρώσω εγώ» της είπε:

«Εάν θέλεις, μπορείς να έρθεις στο φτωχικό μου!» «Θα έχουμε συντροφιά η μια την άλλη και οι δύο μας το πιστό σκύλο μου!»

«...Καλά, καλά κορίτσι μου!»

«...Θα δούμε...!»

«...Άς γίνω πρώτα καλά και θα δούμε..!»

Στο γυρισμό, πέρασε πάλι από το σπίτι του γιατρού και τον παρακάλεσε να επισκεφθεί και να εξετάσει τη νουνά της!

Στο μεταξύ, στο παλάτι ο Τιμόλαος, με τις φροντίδες του βασικού γιατρού και της μητέρας του, έγινε τελείως καλά και άρχισε να κάνει περιοδείες σε όλο το βασίλειό του.

Ήτανε όλοι ευχαριστημένοι με το βασιλιά τους, που ήταν γερός και δυνατός, όμως εκείνος έδειχνε λυπημένος και σκεπτικός.

Σαν να τον βασάνιζε κάτι!

Ένα πρωί, η Αμαλία πήγε στα διαμερίσματά του και του μίλησε σαν μητρική στοργή. Του είπε ότι ξέρει τί τον βασανίζει και πως θα τον κάνει χαρούμενο και ευτυχισμένο...!

Ο καιρός περνούσε και ο Τιμόλαος θέλησε να κάνει ένα ταξίδι μέχρι το διπλανό βασίλειο για να ευχαριστήσει το βασιλιά που τον βοήθησε και φιλοξένησε στο παλάτι του, τον ίδιο, τη μητέρα του και όλη την ακολουθία τους!

Η Αμαλία του χαμογέλασε του ευχήθηκε «καλό ταξίδι» και οργάνωσε η ίδια το ταξίδι που ήθελε να κάνει ο γιός της. Φυσικά, είχε ήδη βάλει μπροστά το σχέδιό της, αλλά δεν είπε τίποτα σε κανέναν, μόνο που είπε στον

Τιμόλαο να περιμένει λίγες μέρες, ώστε να επιστρέψουν από την αποστολή τους ο πιστός υπηρέτης του και η προσωπική του φρουρά από μια αποστολή, που η ίδια τους είχε αναθέσει, έτσι ώστε να τον συνοδεύσουν και εκείνοι στο ταξίδι του...

Πραγματικά, δυο μέρες αργότερα, επέστρεψε η φρουρά του και ο πιστός του υπηρέτης. Ζήτησαν να παρουσιαστούν στην Αμαλία και τον Τιμόλαο για να τους ενημερώσουν για τα αποτελέσματα της αποστολής τους.

Έτσι κι έγινε! Παρουσιάστηκαν οι αξιωματικοί και ο πιστός του υπηρέτης και μαζί τους ήθελαν να παρουσιάσουν και μια κυρία επί των τιμών από το διπλανό βασίλειο. Μάλιστα όταν ήταν εκεί στη γειτονική χώρα, ο βασιλιάς είχε χαρίσει στην κυρία επί των τιμών μια μεγάλη περιουσία και ακόμα, της είχε δώσει βασιλικό τίτλο. Της έδωσε τον τίτλο της δούκισσας.

Άλλωστε ήταν και επιθυμία του βασιλιά του γειτονικού βασιλείου.

Ο Τιμόλαος κοίταζε τη μητέρα του απορημένος και δεν ήξερε τί να πει και τί να κάνει...

-Αγαπητέ μου γιε και βασιλιά, νομίζω πως πρέπει να δεχτείς την κυρία αυτή και την ακολουθία της, αφού μάλιστα είναι και επιθυμία του βασιλιά που μας βοήθησε και μας φιλοξένησε...! Άλλωστε...

-Καλά μητέρα, έχεις δίκιο.

Έδωσε λοιπόν διαταγή να ετοιμαστεί ένα βασιλικό δείπνο για να τους δεχτεί εκεί όλους, και να τους καλωσορίσει με αυτόν τον τρόπο!

Στη μεγάλη αίθουσα συγκεντρώθηκαν οι επίσημοι και κάθισαν ένα γύρω από το μεγάλο τραπέζι. Οι μάγειροι έψηναν τα κρέατα και οι υπηρέτες τα σερβίριζαν. Στους επισκέπτες έβαλαν τα καλύτερα ψητά!

Αργότερα ήρθε και ο βασιλιάς με τη μητέρα του. Όλοι σηκώθηκαν όρθιοι για να υποδεχτούν με σεβασμό και υπόκλιση το βασιλιά.

Ο βασιλιάς μόλις κάθισε στο θρόνο του, που ήταν στο κέντρο του τραπεζιού, έκανε νεύμα στους υπόλοιπους να καθίσουν.

Μια ηλικιωμένη κυρία επί των τιμών σήκωσε μια κοπέλα, την πήγε στο βασιλιά για να την παρουσιάσει.

-Βασιλιά μου έχω την τιμή να σας παρουσιάσω, τη δούκισσα Ροδάνθη!

Ο βασιλιάς Τιμόλαος έμεινε άφωνος, όταν είδε μπροστά του, δούκισσα, τη φτωχή χωριατοπούλα που του έσωσε τη ζωή!

Τύρισε και κοίταξε τη μητέρα του που είχε σταθεί στα δεξιά του και του χαμογελούσε.

Ο Τιμόλαος έκανε νεύμα στη Ροδάνθη να πάει κοντά του!

Η Ροδάνθη υποκλίθηκε πάλι στο βασιλιά! Την έβαλε να καθίσει κοντά του!

Κοίταξε πάλι τη μητέρα του που με ένα νεύμα της του έδειξε πως συμφωνεί για ότι αποφασίσει για την όμορφη και δούκισσα πια Ροδάνθη!

Ο βασιλιάς χτύπησε δυο φορές τα χέρια του και η αίθουσα πλημμύρισε από μουσικούς, ζογκλέρ, ταχυδακτυλουργούς, χορευτές...!

Ακολούθησε μια απίστευτη βραδιά! Η Ροδάνθη και ο Τιμόλαος δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή να κοιτάζονται, να χαμογελούν και να κάνουν κρυφά όνειρα! Όνειρα που έγιναν αμέσως την επόμενη μέρα πραγματικότητα...

Ανακοινώθηκαν από το παλάτι, οι αρραβώνες του βασιλιά Τιμόλαου και της δούκισσας Ροδάνθη. Τον ίδιο μήνα προσκάλεσαν πολλούς βασιλιάδες και επισήμους, με πρώτους και καλύτερους τη βασιλική οικογένεια της γειτονικής χώρας και

έγιναν οι γάμοι του Τιμόλαου και της
Ροδάνθης!

Ακολούθησε ένα μεγάλο γλέντι μέσα και
έξω από το παλάτι, σε κάθε πόλη και χωριό
από άκρη σε άκρη σε όλη τη χώρα!

Ο Τιμόλαος και η Ροδάνθη απέκτησαν ένα
γιο και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!
Να ζήσετε κι εσείς με υγεία για πολλά-πολλά
χρόνια!!!

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ιωάννης Α. Σταυρίδης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1946, όπου μεγάλωσε και σπούδασε.

Εργάστηκε ως Σχεδιαστής για χρόνια, σε τεχνικές εταιρίες της Θεσσαλονίκης, ως Εργοδηγός Δ.Ε. στους νομούς Ηλείας, Αχαΐας και τέλος στην ΕΥΑΘ σε οργανική θέση, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Παράλληλα με τις κάθε φορά επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ανέπτυξε πλούσια κοινωνική και πολιτιστική δράση.

Ποιήματα γράφει από τα γυμνασιακά του χρόνια. Από το 1989 έργα- του, (ποιήματα, χρονογραφήματα, δοκίμια...), δημοσιεύονται στην εφημερίδα «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**», σε εφημερίδες σωματείων και συλλόγων της Θεσσαλονίκης, στο περιοδικό «**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ**» της Αθήνας και στην εφημερίδα «**ΟΛΥΜΠΙΟ ΒΗΜΑ**» της Κατερίνης. Το 1991, σε ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΙΗΣΕΩΣ βραβεύτηκε με **ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ** από την «**ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**»

Τα έργα του προβάλλονται ακόμα και σε βιβλιοθήκες Δήμων της Αδελαΐδας, στη νότια Αυστραλία.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

«**Απραξία και ευθύνη**»

«**Αναπροσαρμογή σχέσεων**»

«**ΙΔΑΝΙΚΑ. ΑΓΑΠΗ. ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ**»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«**Γεύσεις ζωής**»

«**Ο ζωγράφος**»

«**Ανοιξιάτικο προξενιό**»

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«**Ο βασιλιάς και ο αγρότης**»

«**Η βασίλισσα-μάγισσα**»

«**Τιμόλαος και Ροδάνθη**»

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«**GUANTANAMERA**»

«**Ο Βορέας, το χωριό μου**»

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ,
ΤΑ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΩΡΕΑΝ